Ч. 154. Середа 26 (13) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10 80
на пів року К 5 40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарні справи. — Обструкция в угорскім соймі. — Анархія в Персиї. — Справа марокканьска.

Проєкт зміни реґуляміну нарад в палаті послів, заповіджений в престольній промові, вводить численні заостреня. Між иншим признає президентови палати право усувати і недопускати ніяких інтерпеляций ані письм, яких зміст буде він уважати каригідним або нарушаючим публичну моральність. Посла, що буде перешкаджати нарадам або псувати порядок, може президент палати виключити від засідань навіть на протяг двох тижднів, а коли посол виключеню не піддасть ся, тратить дієти на час треваня цілої сесиї. Дальше постановляє проєкт що до порядку нарад, що перше читанє кождого законопроєкту може відбути ся лише тоді, коли появить ся дотичне внесенє і мусить бути полагоджене на двох засіданях. Комісиї мають також одержати докладно означені терміни до передискутованя даного закона; буджетова комісия має полагодити буджет найдовше протягом шістьох тиждднів.

На засіданю в пятницю міністер фінансів роздав послам проєкт державного прелімінаря на рік 1911. Від предложеня з жовтня 1910 р. ріжнить ся предложений буджет лише змінами, пороблениими при установлюваню спільного буджету і через вставленє першої рати на будову воєнних кораблів. Попередний буджет виносив 2.818 мілїонів корон, теперішний виносить 2.881. Іменно побільшили ся видатки на спільні справи о 62 мілїони (з 324·8 на 386·5 мілїонів). Крім того між видатками зросли проценти від державних довгів о 1·1 мілїони. Покритє одержано в спосіб, який міністер фінансів заповів свого часу в своїм expose. Видаток на армію і маринарку покрито кредитовою операцією в рахунку conto-corrente в квоті 76 мілїонів. На покритє процентів від позички, що має затягнути ся, призначений дохід з монет в висоті 7·3 мілїона, участь в зиску австро-угорского банку в квоті 800.000 корон і дохід з стемплів, оплат і належитостий, прелїмінований в квоті 5 мілїонів корон.

Пос. др. Цеґельский вніс в четвер, дня 20 с. м. в парляменті 5 наглих внесень з приводу елементарних нещасть, а саме з приводу пожарів в отсих громадах: Коровици і Диновій, чесанівского повіта та Корениці, Ришковолі і Теплицях, ярославского повіта.

Крім того посли: др. Цеґельский і Романчук поставили спільне нагле внесенє з приводу великого спустошеня, спричиненого остатним виливои Прута і єго допливів в повітах: Косів, Снятин, Коломия і Надвірна. Внескодавці домагають ся від правительства, щоби: 1) держава сейчас виплатила значну запомогу селянам тих повітів, що потерпіли від повени; 2) щоби населеню, позбавленому на сей рік хліба, дати прожиток через зарядженє публичних робіт в тих повітах; 3) щоби як найскорше виготовлено плян реґуляциї Прута і допливів та приступлено до реґуляцийних робіт.

В угорскім соймі триває обструкция супротив войскових законів, хоч ґр. Кін-Гедерварі не тратить надії, що терпеливостю поведе ся єму побороти опозицию і перевести ухвали войскової реформи, хочби соймова сесия мала тревати ціле літо. В розправі над войсковим предложенем виголосив також довгу промову ґр. Андраші, в котрій вияснював, длячого не голосує за предложенєм, хоч голосував за послідним підвисшенем запасу новобранців і пояснив також, длячого виступає з народними домаганями для войска. Бесідник не боїть ся ґерманізациї і уважає конечностию знанє німецкої мови також для Мадярів, але нині вже нема язикової єдности в армії. Він уважає тільки німецкий і мадярский язики державними, а инші язики монархії не можуть мати такого управненя. В угорскій армії не бачить він нічого, що пригадувало би єму угорску державну ідею.

Така завзята боротьба о підвисшенє запасу новобранців єсть небезпекою для могучого становища монархії. Бесідник закінчив заявою,

---

4)

Несамовита Бара.

(З ческого — Божени Свободової).

(Дальше).

Пан отець вийшов перед ворота, дяк за ним; Бара була би полетіла на стрічу приїзджаючих, але встидала ся, бігала отже з місця на місце, а коли бричка під'їхала вже до самого дому, взяв єї якийсь страх, серце їй било ся, в горлі єї стиснуло, робилось їй і горячо і зимно. Бричка задержала ся коло воріт; насамперед вилізла з неї поволи панна Пепінка, а за нею вискочила струнка стать червонолицьої дівчини, на котру гляділи пан отець, дяк і служба. Коли би була не обіймала пан-отця за шию і не назвала єго стрийком, були би не вірили, що то Ельшка. Бара не спускала з неї ока; але коли Ельшка освободила ся з обіймів стрийка і приступила до неї, взяла єї за обі руки та глядячи їй в очи, спитала своїм лагідним голосом:

— Баро, Баро, ти тужила за мною? Як ся маєш? Чи Лишай ще живий? — Бара розплакала ся і плакала, аж серце її розпадало ся і не могла навіть відповісти. Аж по хвили відозвала ся:

— Слава Богу, що ви вже тут, люба Ельшко!

Пан отець повторив за Барою:

— Слава Богу, що ти вже тут. Тужно нам було за тобою.

— Хотіли мене там задержати ще один день — оповідала панна Пепінка, кладучи дякови, Барі і служници всілякі річи з брички на руки — але мені розходило ся про вас, пане брати, аби ви не були самі. А й оброку було би нам не вистало — додала.

Бричку відвезли знов до возівні на відпочиниок, панна Пепінка сховала свій капелюх до комори так неушкоджено, як єго була взяла, поскладала, що була привезла з собою, і пороздавала дарунки. Бара дістала материї на хорошу сухню, гребінь до волося, а від Ельшки коралї на шию. Ельшка привезла з собою також хорошу одіж, але тим була би ся не подобала, коли би була не привезла назад свого незіпсованого доброго серця. Не змінила ся.

— Ах, Баро, як ти виросла! — було перше, чому Ельшка дивувала ся, коли мала час поговорити з Барою і добре єї оглянути. Бара була о голову висша від Ельшки.

— А ви Ельшко ще такі добрі, як були перше, але о много красші; колиб то не був гріх, то я сказала би, що ви подібні до сьвятої матінки на нашім престолі.

— Іди, іди, що говориш — крикнула на неї Ельшка, але без гніву — вихвалюєш мене тільки.

— Боже борони, говорю, як серце каже. Не можу на вас надивити ся — сказала Бара з любовію.

— Мила Баро, колиб ти була в Празї, там є хороших дівчат!

— Ще красші як ви?

— Очивидно що красші — зітхнула Ельшка.

— Добрі люди в Празї? Чи хорошо там? Сподобало ся вам? — спитала Бара по хвили.

— Для мене були всі добрі; тітка, учителька, всі мене любили. Добре мені було там між ними, але тужно мені було за вами, і я бажала собі, аби ти зі мною була. Ах, Баро, там так хорошо, що не можеш собі навіть уявити того! Коли я бачила Велтаву, замок, хороші церкви, величезні доми, палати і огороди — аж в голові мені мішало ся. А людий ходить по улици як на процесиї, деякі прибрані і в будний день немов на сьвято, повози їздять безнастанно, шум і гук такий, що аж в ушах гудить. Пожди, за рік виберемо ся там обі — додала Ельшка.

— Що би я там робила, люди би мене висьміяли — сказала Бара.

— Не вір тому, там на улици один на другого ані не дивить ся, один другого не поздоровить.

— То мені не подобає ся, то дивний сьвіт — дивувала ся Бара.

На другий день була неділя. Ельшка хорошо одягла ся, на голову вложила червону аксамітну шапочку, що було тоді в моді і ду-

що був ціле житє настроєний прихильно для правительства і вірним приклонником засад з 1867 р. та уважав цілию житя скріплене сеї засади і гармонії між королем і народом, але тепер з побоюванєм а навіть з розпукою споглядає на се, як копає ся погилу тим засадам і провадить ся нарід до боротьби з королем, котра принесе шкоди і народови і королеви.

Промова ґр. Андрашого виголошена з одушевленєм за народними домаганями мадярскими в армії зробила велике враженє. В понеділок має промовляти ґр. Тіса. Се вказує на велике заостренє положеня.

В Персиї настав великий внутрішний заколот, котрий може відбити ся на взаєминах між Росиєю і Анґлією іменно задля повороту шаха Могамета Алї. Доси жив він на прогнаню в Одесї, а тепер повернув до Персиї, причаливши коло Астерабад над Каспієм. Ціль его повороту зовсїм ясна. Могамет Алї хоче покористувати ся внутрішним розладом в Персиї, щоби знов засїсти там на престолї, на котрім номінально сидить его 13-лїтний син під опікуньством великого везира Наср ель Милька.

Як відомо, цїлию заключеного свого часу договору між Росиєю і Анґлією було передовсїм „втихомирене" Персиї і привернене там ладу. А що шах Могамет Алї, котрий став зненавидженим в народї, провадив крамоли поміж ворожими сторонництвами в краю, отже Росия і Анґлія постановила усунути его з краю. Викликано отже в тій цїли ворохобню народного сторонництва, а коли шаха покинуло не тільки его власне войско але також прибічна сторожа під начальством російского полковника Ляхова, схоронив ся він до російского консуляту і зрік ся власти в користь сина.

Теперішні ворохобні вихіснувало сторонництво давнїйшого шаха, щоби довести до его повороту, а з чим згодила ся Росия і Анґлія. Протягом послїдних двох лїт виявило ся, що нездарність парляменту в его теперішнім устрою є одвічальна за всї сумні події в краю.

Нема сумнїву, що з поворотом давного шаха і вмішанє его в справи Персиї може знов розстроїти згоду між Росиєю і Анґлією, а поява Могамета Алї на перскій земли має більше значінє для межинародних відносин, як для внутрішних справ Персиї.

Переговори між Німеччиною а Францією, що на кілька днів були вдержали ся, тепер ведуть ся дальше. Перешкодою в переговорах є француска праса, що оголошує всї подробиці переговорів і викликує серед населения невдоволенє. Про хід переговорів з компетентної сторони подають: Від розмови, в якій французский посол предложив Кіндерлен-Вехтерови пропозициї свого правительства, відбула ся друга стріча обох мужів в четвер. Крім сего було кілька конференций між Кіндерлен-Вехтром, канцлером і державним секретарем Ліндекістом. Послїдна розмова, яку мали між собою оба державні секретарі, відбула ся в пятницю перед полуднем. Всї ті конференциї мають усталити відповідь, яку німецке правительство має дати на француски пропозициї.

Новинки.

Львів, 25 липня 1911.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** затвердила вибір о. Ів. Шиха на духовного члена греко-кат. обряду до окр. ради шкільної в Жидачеві; затвердила Ів. Сгрижовского, дійсгного учителя ґімназиї в Тарнові і Тад. Грицака, дійстного учителя реальної школи в Сганиславові, в учительскім званю і надала їм титул професорів; іменувала Бр. Осьвенцімского, заступником учителя в ґімназиї сьв. Анни в Кракові. — Кр. Рада шк. imененувала в народних школах: Йос. Підгірского і П. Юрчика учителями 6-клясової мужескої школи в Калуши; Фр. Ґуру уч. 5 кл. муж. школи в Підволочисках; С. Волинця, уч. 4 кл. шк. в Сьвіржи; учителями управителями 2 кл. шкіл: Вл. Ковальското в Пташковій; А. Розпендзіка в Браницях; Юл. Тарнавского в Вільшаниці; уч. 2-кл. шк.: Марию Жабску в Забоїках, а Марию Сембратовичову в Славску.

— **Репертуар руского театру в Борщеві.** Саля „Народного Дому". Початок о год. 8 вечером.

В середу, дня 26 липня „Madame Butterfly", опера в 3 відслонах Пуччінія.

В четвер, дня 27 липня: „Міра Ефрос", штука з житя жидів зі співами і танцями в діях Я. Гордіна.

В суботу дня 29 липня: „Галька", опера в 4 діях С. Монюшка.

В неділю дня 30 липня: „Дай серцю волю, заведе в неволю", народний образ в 5 діях зі співами і танцями М. Кропивницкого.

— **З зелїзниці**. З днем 1 серпня с. р. запроваджує ся в стациї Дорожів, положеній на шляху Стрий Нове Загіре, продажу білетів їзди і експедицию пакунків.

— Gazeta Lwowska оголошує розписане оферт на доставу уряджень механїчних в стациї Нове Загіре ц. к. зелїзниці держ. Услівя і формулярі оферт можна одержати в відділї IV ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові. Оферти мають бути внесені до ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові найдальше до 7 серпня 1911 р. година 12 в полудни.

— Gazeta Lwowska оголошує розписане оферт на доставу уряджень механїчних в стациї Судова

же їй припадало до лиця, і пішла на службу Божу. Всїх очи в церкві були обернені на неї, а не один з хлопців гадав собі: „За тебе, дївчино, служив би я два рази по сім лїт, колиб знав, що тебе дістану".

В церкві була Ельшка все побожна, не оглядаючи ся на нікого; так і тепер. Але коли ішла з церкви селом, розглядала ся довкола, витала ся з селянами, котрі до неї горнули ся, поздоровляючи еї з поворотом; питала ся, як їм вело ся в часї еї неприсутности і відповідала на їх питаня. Богато дечого за ті три лїта змінило ся, хоч то селянам не здавало ся. Тут і там не було старушка або старушки, яких Ельшка бачила в недїлю, як сиділи на припсі або в саді та вигрівали ся на сонци. В крузї веселої молодїжи не стало не одної пари, котра старала ся вже о своє господарство. Дїти перевертали ся в траві, яких Ельшка не знала; не одна голова побілїла, що була лиш сивава, а ровесниці Ельшки водили ся вже з хлопцями і їх не уважано вже дїтьми. Але й Ельшку нїхто вже не назвав „Ельшкою", кождий додавав до імени і слово „панно".

Коли Ельшка почула, що еї так називають, лице еї злегка почервонїло; тою назвою висловили прості селяни то, о чім Ельшка доси сама не знала, а іменно, що вже не є дитиною. В Празї називали еї панянкою, але слово „панно" якось їй лїпше сподобало ся.

Також і дячиха вийшла на поріг, а коли Ельшка переходила, запросила еї до хати; Ельшку любила, хоч панну Пепінку не конче навиділа. Випитувала ся, як їй в Празї вело ся, як виглядає престол сьв. Йоана Непомука і чи то правда, що цїлий міст того святого виложений золотом; а коли їй Ельшка на всьо відповідала, приглядала ся їй від голови до пят і навіть одна нитка не укрила ся перед еї їдовитими очима. Ельшка спитала о Йосифа.

— Ах, він добре учить ся, є перший в школї, а росте як на дріжджах. Богато, богато разів згадував про вас, панно Ельшко, кілько разів був тут на вакациях; тужно було єму за вами, не мав з ким поговорити. З тутешними хлопцями не яло ся єму вже заходити ся; він вже ученик — говорила дячиха. Ельшка була иншої гадки, але мовчала. По полудни пішла Ельшка відвідати Бару.

Хата пастуха була мала, найменша в цїлім селї, але крім приходства не було нїгде більшої чистоти як там. Стіл, лавка, два крісла, ліжко, скриня і шафа — то була цїла хатна обстава, але всьо сьвітило взірцевою чистотою. Стїни білї як крейда, стеля деревляна, але гладка і чиста, сьвітила ся, немов би була зроблена з орїхового дерева. На стїні кілька образків, а за ними зелене зїлє, в поличцї сьвітило ся кілька збаночків і тарелїв, всьо памятки матерного віна. Малї віконця були в лїтї все отворені, а в них у вазонках цвили ріжні цьвіти. Підлога не була деревляна, була то лиш убита глина, але Бара покрила еї рогожею, яку сама виплела.

Коло хати було кусник саду і маленький зїльник, якого Бара доглядала; всюди на всїм видко було, що жителї хатинки знають мало потреб, але що ті люди відчувають потребу краси.

Нї одна дївчина в селї, не виймаючи служниць, не ходила так просто одїта як Бара, але нї одна не виглядала цїлий тиждень при праці так чисто як она. Сорочка еї, вправдї з грубого полотна, була все біла як снїг. Спідниця темна вовняна, запаска також груба, полотняна, були цїлим еї одягом.

Лиш в недїлю обувала ся і брала корсетик, а в зимі ще й теплий кафтаник. Одинокою прикрасою на еї одежи був шнурок, яким була обшита спідниця, червона обшивка при запасці і червоні стяжки в еї чорних косах, що звисали їй з заду майже по колїна. Дївчата нераз докоряли їй, що ходить цїлий тиждень без корсету, але она таки їх не послухала, їй було так свобіднїйше і Ельшка все їй говорила, що їй здоровійше так ходити. Без слабої сторони нема нїкого і Бара без неї не була!

Безвичавно утїшила ся, коли еї відвідала Ельшка; водила еї всюди, хвалила ся своїм зїльником, повела еї в сад, в поле, на луку до вітця, котрий не міг надивувати ся Ельщці, як виросла; одним словом: обходили всї місця, куди перед трема лїтами бігали. Відтак посїдали в садї, Бара принесла на мисці сметани, в котрій був надробнений чорний хлїб, поставила миску в траву і їли обі з Ельшкою, як перед лїтами. При тім Бара оповідала їй о своїй чорній корові, о Лишаю, аж прийшла бесїда на Йосифа.

— А що не може тебе Вільчкова стерпіти? — спитала Ельшка.

— Не може, немов би їй насипав соли в око, коли мене побачить, а коли не знає нїчого вншого, ганить мої очи, що дивлю ся як теля.

— Недобра! — гнївала ся Ельшка.

— Ба недобра, тим більше що еї не обиджую. Але онагди я розгнївала ся і післала їй зеркало, аби насамперед поглянула на свою красу, а відтак ганила инших.

— Ти добре зробила — сьміяла ся Ельшка — але чого она така зла на тебе?

— Ех Язя, она своїм гадючим оком кождого уколе не лиш мене. Але здаєть ся, що тому гнїває ся, що я у вас в красшім сьвітлї як Йосиф і що Йосиф мене любить. Бідного хлопця все бють, коли мати довідає ся, що був у нас. Я єму досить вже наговорила ся: Не ходїть до нас! Але він все таки прийде; отже не можу нїчого порадити.

Ельшка мовчала, але по хвили спитала:

— А ти любиш Йосифа?

— Чому не мала би его любити? Кождий нападає на него малого бідака, як на мене, а він не може боронити ся; менї жаль его.

— Щож він доси такий, як був? Атже Вільчкова казала, що виріс.

— Лишаєви до колїн — засьміяла ся Бара, але відтак додала терпко: Як має рости, коли дістає від матери більше штурханців як їди.

— А щож на то каже Вільчек? Атже то їх син.

— Вільчек і Вільчкова одно зїлє. Мають злість, що Йосиф не хотїв би бути сьвященником. Боже милий, немов би він був винен, що єму то не подобає ся. Чейже така примушена служба не була би мила Господу Богу.

— Правда, що нї — притакнула Ельшка.

(Дальше буде).

Вишня ц. к. зелїзницї держ. Услівя і формулярі оферт можна одержати в відділї IV ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові. Оферти мають бути внесені до ц. к. Дирекциї зел. держ. у Львові найдальше до 7 серпня 1911 год. 12 в полудне.

— **Огонь.** В ночи з пятницї на суботу около 1 години вибух в Самборі на передмістю Завидівка огонь, який знищив 8 господарских загород. В наслїдок сего, що доми і господарскі будинки криті там ще соломою, пожарній сторожі удало ся лише з великим трудом огонь угасити. Шкоди досить великі. Причина пожежі на разі не звістна; догадують ся, що огонь був підложений з мести.

— **Кіно-театр „Люна“.** Заходами інж. Лїбаньского за позволенем львівского маґістрату побудовано на площі повистановій кіно-театр, що мав бути атракциєю вечерів. В суботу 22 с. м. мало ся відбути торжественне отворене, однак комісия огнево-поліцийна з причин деяких незначних хиб заказала на разі давати представленя. Інж. Лїбаньский зобовязав ся в найкоротшім часї усунути вказані браки і вже на слїдуючий тиждень публика буде мати спосібність дешевим коштом приємно провести но праци кілька хвиль відпочинку в новім театрі.

— **Нова причина недопусканя еміґрантів до Америки.** Урядники Еліс Айленд, с. є. стациї, де ревідують еміґрантів, що хочуть дістати ся до Америки, винайшли новий спосіб, щоби лише як можна більше обмежити наплив переселенців із Европи. Доси користували ся они великим правом не пускати тих до Америки, хто міг стати тягаром американьскій суспільности. Тепер найшли они нову причину: не пускають прим. робітника, котрий передтим вже був в Америцї, тільки тому, що та фабрика, де він робив, не потребує робітників.

— **Бойкот машин Зінґера.** „Oesterr.-Nähmaschinen Ztg.“ доносить, що в фабрицї машин до шитя Зінґера недалеко Ґлесґова вибух страйк 1.200 робітників і робітниць, при тім виявило ся, що та фабрика принимала робітників переважно неспосібних, а відтак немилосердно їх використовувала. В слїд за тим наступив страйк і масове видалюване робітників, а принимане еще гірших і ще дешевших. У відповідь на те Союз анґлїйских робітників зарядив бойкот зінґерівских машин і видав відозву до робітників цїлого сьвіта, щоби не купували тих машин, яко виробу опертого на визиску робітників.

— **Щастє в нещастю.** Не зелїзничім перестанку Гаї великі коло Тернополя лучила ся оногди така пригода, котра однак покінчила ся досить щасливо: На зелїзничім шляху бавив ся малий хлопець, син будника, Яр. Кучиньский. Саме в тій хвилї наближав ся тяговий поїзд, що їхав з Бірок великих. Машиніст спостеріг дитину вже в останній хвилї і тому не міг на час здержати поїзду. По над головою дитини перейшла машина і два вози але так щасливою, що зовсїм не доторкнули ся дитини, яка перестрашена наглим гуркотом льокомотиви остовпіла в першій хвилї і не рухала ся і тому лише завдячує своє житє. Доперва коли над головою дитини пересував ся вже четвертий віз, почала она підносити ся та хотїла утїкати, але в тій самій хвилї задержав ся поїзд. То все діяло ся перед очима батька, який перепускав поїзд, та небезпечність узрів так само в останній хвилї. Дитина крім великого перестраху і малого скалїченя вийшла лише чудом цїло з так великої небезпечности.

— **Наради в справі недостачі мяса.** В суботу перед полуднем почали ся у Відни мінїстеріяльні наради, на котрих має бути усталене становище правительства в справі недостачі мяса, то здає ся не улягає, що 400 тон, котрих не доставало до континґенту призволеного в своїм часї Угорщиною, буде могло бути імпортоване тепер до Австриї без значнїйших трудностий. Однак Угорщина задумує на случай домаганя Австриї призволеня на імпорт дальшої скількости арґентиньского мяса, поставити з свого боку домаганє рекомпензати. Ся рекомпензация відносила би ся до тарифових концесий.

Телеґрами.

Берлин 25 липня. Lokal Anzeiger доносить з Солуня, що на граници грецкій знати оживлений рух войск. Скріпляють ся надграничні грецкі укріпленя а грецкі ворохобничі ватаги посувають ся чим раз дальше в глубину Туреччини.

Берлин 25 липня. З цїлої Німеччини доносять о величезних спеках. В самім Берлинї температура дійшла до 35° Цельзия. Був то від 48 лїт найгорячійший день в Берлинї. Богато людий занедужало від сонїшного удару.

Бїлград 25 липня. В Раккониджі, в Італії, відбули ся заручини кн. Єлени сербскої з кн. Йоаном, сином вел. князя Константина.

Триест 25 липня. В тутешнім шпитали стверджено у одної недужої дівчини азийску холеру.

Константинополь 25 липня. Вчерашний пожар знищив звиш 4000 домів в християньскій дїльници. Погоріло також богато мечетів, шкіл і церков.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, **9·00**.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Виник. §) З Виник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Виник. §) З Виник в суботу і недїлю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Виник. §) До Виник в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Виник. §) До Виник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада (Телефона ч. 527).